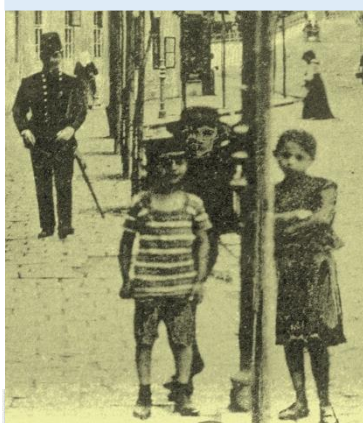




Stopy minulosti v súčasnosti - objavovanie Európy bez hraníc

Spuren von Gestern im Heute – Europa grenzenlos neu entdecken

Traces of yesterday in the present – Rediscovering Europe without borders



Drahí priatelia nášho projektu Erasmus,



Náš projekt zvaný „Stopy minulosti v súčasnosti - objavovanie Európy bez hraníc“ sa skončí po dvoch rokoch koncom školského roka 2020/21 s touto poslednou spoločnou prácou na brožúrke.

S domnienkou, nasadením a veľkým očakávaním sme sa začali spoznávať v októbri 2019 v nemeckom meste Waldkraiburg, a musím povedať, že sme neboli sklamaní. Našli sme si priateľov z partnerských krajín a spoločne sme s veľkým nasadením pracovali na vytvorení mesta Waldkraiburg. Naše zblíženie sa s partnermi motivovalo všetkých k ďalšej spolupráci. Druhým vrcholom projektu bol projektový týždeň v Luxembursku na začiatku marca 2021. Tu už bola prítomnosť koronavírusu v pozadí, takže sa vyžadovala od účastníkov maximálna snaha o to, aby sa mohlo stretnutie uskutočniť. Zvládli sme to a bol to skvelý týždeň s jedinečnými zážitkami, pričom sa dojmy sa prehĺbili v priateľstvá a tiež naše vedomosti o histórii Luxemburska sa tiež rozšírili.

S postupom školského roka 2020 sme sa všetci museli vyrovnat' s dopadmi pandémie a objavy v Európe bez hraníc už zrazu neboli možné. Kontaktovať sa dalo jedine online, študenti už ďalej neboli v školách, a naša spolupráca sa tak tiež stala ťažšou a ťažšou. Napriek tomu sme sa jeden druhému nestratili z očí a spolupracovali sme online, ale plánované stretnutia v Komárne / Slovensko a v Montserrat / Španielsko sa už s veľkou ľútosťou nemohli konať. Našťastie sú stretnutia vrcholom každého Erasmus projektu a pre vzájomné spoznávanie sa a prehĺbovanie priateľstiev sú reálne stretnutia jednoducho nenahraditeľné, pandémie nás pripravila o veľmi veľa spoločných momentov i nadšenia z tohto stretnutia.

Napriek tomu sme spolu dosiahli veľa a našli sme si priateľov z ďalších európskych krajín. Zážitky v našich srdciach zostanú, a všetci zúčastnení študenti si túto spoluprácu budú pripomínať vo svojich životoch aj neskôr.

Pre mňa osobne bol takýto veľmi zaujímavý projekt Erasmus. Bol posledný v mojom školskom živote a teraz už odchádzam do dôchodku. Celkovo som viedla päť projektov Erasmus a vďaka nim som sa za mnoho rokov spoločnej spolupráce stretla skutočne iba s otvorenými, angažovanými a motivovanými študentmi, rodičmi, učiteľmi, správcami škôl a nápomocnými ľuďmi v celej Európe. Celé to stálo za to, najmä pre každého jedného účastníka ktorý prevzal všetku prácu spočívajúcu za takýmto projektom, pre každého koordinujúceho učiteľa. Tiež dúfam, že projekty Erasmus bude realizovať stále viac učiteľov, tak tiež študentom želám, aby sa ich aj zúčastnili.

Nech žije spolupráca a priateľstvo v Európe!

*Regina Weidl
projektová koordinátorka, Waldkraiburg*

WALDKRAIBURG (Nemecko)

História nášho mesta – Od bunkra až po dobrodružné mesto

História nášho mladého mesta začína v období 2. svetovej vojny, kde bola v tom čase v zalesnenej oblasti terajšieho mesta Waldkraiburg postavená továreň na výrobu strelného prachu v rámci bezcitného priemyslu.

Po roku 1946, sa utečenci a vyhostení obyvatelia z bývalých nemeckých teritórií východnej a juhovýchodnej Európy (hlavne z oblasti Bohémie a Moravy, Sliezska a Sudety –dnešné Česko a Poľsko) usadili na území továrne, ktoré bolo zbombardované spojencami. S veľkou dávkou usilovnosti postavili a prestavali staré bunkre na obytné domy a podniky.

V roku 1950 sa priemyselná osada stala samostatnou a nezávislou obcou a dostala svoj terajší názov „Waldkraiburg“. V roku 1960 bola samosprávna obec povýšená a dostala status mesta. Počet obyvateľov vzrástol z 2 659 v roku 1950 na 25 699 do roku 2020. V meste je veľmi veľa príležitostí na bývanie a spoločnosť v priemyselných odvetviach, ktoré poskytujú viac ako 8 000 pracovných miest. Dnes je už Waldkraiburg jedno moderné a kozmopolitné mesto, ktoré sa pýši obyvateľmi z mnohých krajín z celého sveta. Sú tu k dispozícii všetky druhy škôl. Okrem nich ešte múzeá, príležitosti na koncerty, divadlo a kino, ale mesto ponúka aj množstvo voľnočasových a športových aktivít.



Študenti zo stretnutia Erasmus vo Waldkraiburgu na jeseň 2019 so svojimi učiteľmi pred jedným z ešte existujúcich bunkrov.

Dopady a vplyvy histórie na náš každodenný život

Waldkraiburg je kozmopolitné mesto, ktoré poskytuje domov pre ľudí mnohých národností. Od založenia mesta Waldkraiburg tu do dnešného dňa našli ubytovanie a domov mnohí vysídlení a utečenci. Waldkraiburg ponúka bezpečný domov ľuďom mnohých národností. Aj naša škola je príkladom toho, ako sa učia študenti z celého sveta v pokoji a harmónii vedľa seba. Mnoho tunajších ľudí, zažilo vysídlenie a utečenecký život na vlastnej koži alebo prostredníctvom svojich rodín, a majú tak porozumenie pre ostatných.

Ďalšie imigračné hnutia po vojne:

- **1954/55** ľudia z Balkánu (Rumuni, Turci, Maďari atď.)
- **1974** Berlínčania
- **1989** Krajiny východnej Európy (krajiny bývalého Sovietskeho zväzu)
- **2015** Africké krajiny

→ **Spolu dnes žije pokojne vedľa seba 103 rôznych národov**

Náboženstvá v našom meste (údaje z roku 2019):

- **Starokatolícka cirkev** 19 (20)
- **Protestanti** 3.199 (3.329)
- **Rímskokatolícka cirkev** 11,116 (11,384)
- **nezaradené** 10,045 (9,878)
- **Grécka pravoslávna cirkev** 71 (61)
- **Rumunská pravoslávna cirkev** 844 (759)
- **Ruská pravoslávna cirkev** 76 (66)

Waldkraiburg má jeden katolícky, jeden protestantský, jeden rumunský pravoslávny, jeden novoapoštolský a jeden evanjelický slobodný kostol (baptistický), ako aj dve mešity.



Protestantský kostol

Slávne spoločnosti založené utečencami

Mnoho utečencov založilo vo Waldkraiburgu spoločnosti, ktoré dodnes pôsobia po celom svete a ponúkajú veľa pracovných miest. Tieto tri spoločnosti sú toho príkladom.

Skončením 2. svetovej vojny bola spoločnosť **Carl Dickow** v Görlitz (bývalá NDR) vyvlastnená a podarilo sa zachrániť iba malú časť strojov. Pomocou týchto strojov spoločnosť obnovila výrobu čerpadiel vo Waldkraiburgu a tak sa dokázala spoločnosť znova a znova rozširovať a zväčšovať o výrobu špeciálnych čerpadiel. Dnes zamestnáva spoločnosť 200 ľudí a je dodávateľom po celom svete.

<https://dickow.de/index.php/de/ueber-dickow-pumpen/geschichte>



Obrázok prezentuje jeden z ozubených prevodov, ktorý sa podaril pri prestavbe

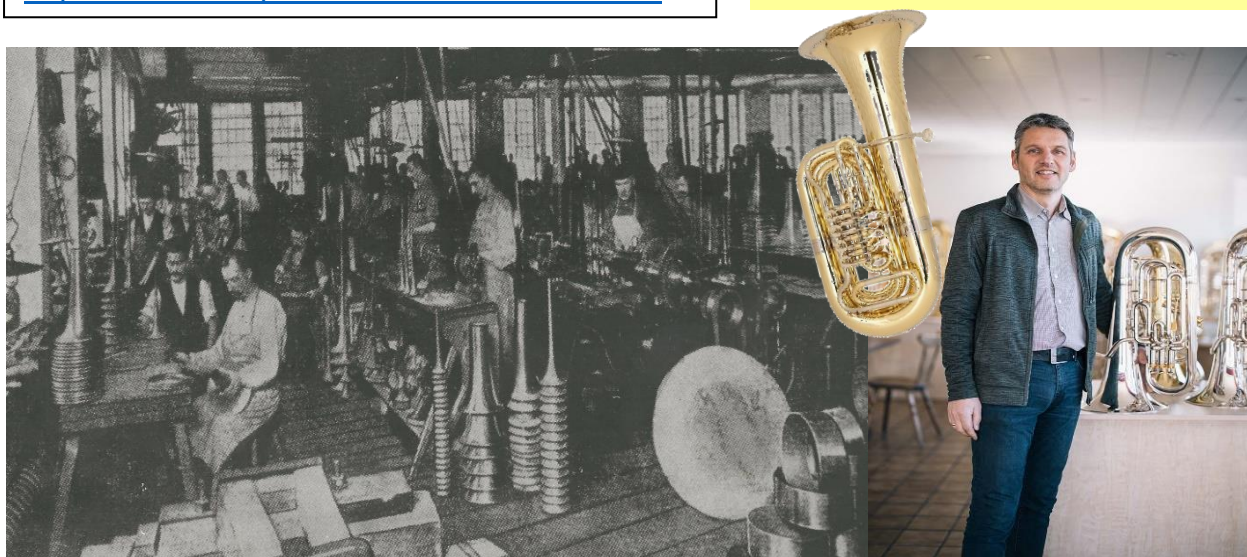
V roku 1946 objavilo 13 vysídlených výrobcov hudobných nástrojov Graslitz Musikinstrumentenerzeuger eGmbH a začali tam vykonávať svoju prácu v drevenej miestnosti kasárne. Pomocou vedomostí, ktoré so sebou priniesli, sa rozhodli zostrojiť dychové nástroje a svoju spoločnosť následne pomenovali MIRAPHONE. Dnes je Miraphone jedným z najväčších výrobcov nástrojov na svete. Spoločnosť má ročný obrát 6,2 milióna eur a zamestnáva 90 zamestnancov.

<https://www.miraphone.de/unternehmen.html>



Spoločnosť KRAIBURG bola založená v roku 1947 ako rodinný podnik, ktorý sa už v tom čase zaoberal gumenými produktami. Spoločnosť riadi asi 2 500 zamestnancov a v roku 2019 dosiahla tržby asi 560 miliónov EUR. Spoločnosť pôsobí na medzinárodnej úrovni.

www.kraiburg-rubber-compounds.com/gummiwerk/



Prepojenie nášho mesta s inými krajinami

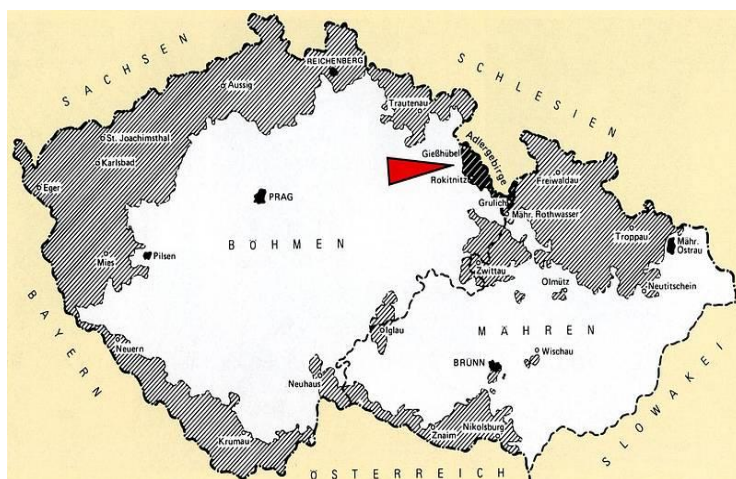
Veľké množstvo utečencov a vysídlených osôb z bývalých nemeckých území v južnej a východnej Európe nadviazalo spojenie s bývalými oblasťami osídlenia prostredníctvom miestnych historických spoločenstiev, ktoré boli založené až neskôr. Chcelo by to preto uchovanie spomienok pre potomkov nažive, odovzdanie historických poznatkov a udržiavanie kontaktov medzi osudovými spoločníkmi.

Sponzoring Adlergebirge

Waldkraiburg je teda sponzorským mestom pre sudetských Nemcov z Adlergebirge v dnešnej Českej republike.

Quelle:

<https://www.waldkraiburg.de/stadt-verwaltung/rathaus/die-stadt/partner-und-patenschaften/patenschaft-adlergebirge>



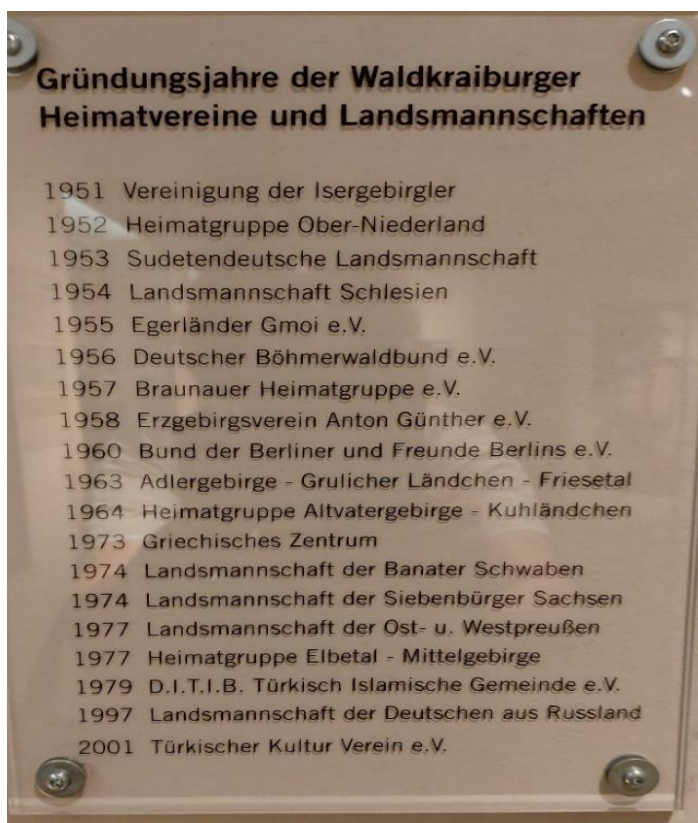
Sponsoring Haida

V roku 1985 prevzalo mesto Waldkraiburg záštitu nad sudetonemeckým mestom Haida, pretože bývalí obyvatelia Haidy sa po vojne podieľali na založení a vybudovaní mesta Waldkraiburg, kde sa vo Waldkraiburgu vyrábalo a rafinovalo sklo, tak ako sa v minulosti vyrábalo v Haide. Zbierku skla „Haida a okolie“ možné obdivovať v múzeu kultúrneho domu.



je

Sklenená misa Haida



V nedávnej dobe zaznamenal Waldkraiburg príliv mnohých ľudí, okrem iných z Turecka, Grécka a ruských Nemcov, ktorí tu založili miestne historické spoločnosti alebo krajanské združenia, o čom svedčí táto tabuľa v múzeu miestnych dejín.



Študenti Erasmusu v múzeu vo Waldkraiburgu

Partnerské mestá s Sartrouville / Francúzsko

Od roku 1997 sú Waldkraiburg a mesto Sartrouville, ktoré sa nachádza neďaleko Paríža spojené partnerstvom. Ľudia sa navzájom navštevujú, spoznávajú nových ľudí, pričom otvorenosť a pohostinnosť sú hlavnými prioritami oboch partnerov. Je tu pestované nemecko-francúzske priateľstvo a navzájom si objavujú kultúru a spôsob života toho druhého. Vo Waldkraiburgu existuje partnerské združenie Waldkraiburg-Sartrouville e.V., ktoré plánuje spoločné aktivity. Vo Waldkraiburgu sa nachádza námestie Sartrouville.



Na **gymnáziu Waldkraiburg** máme dlhoročné školské partnerstvá s Lycée Cormontaigne vo francúzskom Metz a so strednou školou v meste Chambersburg, v Pensylvánii v USA. Máme školské partnerstvo so Sartrouville /Francúzsko.

Komárno - Komárom, rozdelené mesto (Slovensko)

Rozdelené miesta môžu byť neuveriteľne fascinujúce. Najmä keď sa tieto dve časti mesta líšia tak v závislosti od krajiny, že máte pocit, že kráčate z jedného sveta do úplne iného. Tento zvláštny „efekt dvoch svetov“ môžete zažiť v slovensko-maďarskom pohraničnom meste Komárno-Komárom - oddelenom Dunajom.



Minulosť a súčasnosť mesta

Vďaka svojej polohe a priaznivým prírodným vlastnostiam Komárno obývali už od staršej doby bronzovej. Od konca 4. storočia pred našim letopočtom sa na mieste súčasného mesta usadili **Kelti**, v 1. storočí postavili **Rimania** na severnom brehu Dunaja v lži pri Komárne menší vojenský tábor (Kelemantia). Počas sťahovania sa tu dlho zdržiavali **Avari** a následne oblasť obsadili **maďarské kmene**. Odkedy Maďari v 11. storočí usporiadali národy Karpatskej kotliny do pozície, táto oblasť bola integrovaná do Uhorského kráľovstva, a to približne na tisíc rokov.

Na dôležitej vodnej a pozemnej križovatke bol v 10. storočí postavený hrad pri ústí Dunaja – Váhu, pričom v tieni hradu bolo založené stredoveké Komárno. V roku 1265 udelil kráľ **Béla IV** osade **mestské privilégia**, ktoré významne prispeli k jeho rozvoju.

György Klapka bol veliteľom pevnosti Komárno počas maďarskej vojny za nezávislosť v rokoch 1848/49.

Po potlačení revolúcie odovzdal pevnosť rakúskym jednotkám za priaznivých podmienok, ktoré sám definoval.

Po rozvoji mesta si vytvoril kult voči svojej osobe.



Zakladateľ maďarského kráľovstva, **kráľ Štefan I.**, za vlády ktorého sa začala kristianizácia krajiny. Komárno bolo súčasťou maďarského kráľovstva približne tisíc rokov.



V 16. storočí Osmanská ríša obsadila strednú líniu krajiny, zatiaľ čo sa Habsburská ríša dostala do rúk severnej a východnej časti. Po vyhnaní Osmanov sa **Maďarsko** stalo súčasťou **Habsburskej ríše**.

Na konci vojen, od začiatku 18. storočia do polovice 19. storočia, bolo mesto Komárno vo svojom zlatom veku. **Mária Terézia** mu v roku 1745 priznala postavenie slobodného kráľovského mesta a zvýšila tak jeho privilégia.



Zlatá éra sa skončila **maďarskou revolúciou v rokoch 1848/49**. V roku 1848 vypuklo v Maďarsku povstanie proti habsburskej vláde, ktoré sa nakoniec zmenilo na krvavú vojnu za nezávislosť. Po vojnách bolo mesto v ruinách. **Po rakúsko-maďarskom(uhorskom) zmierení v roku 1867** sa Habsburská ríša stala dualistickou monarchiou s dvoma centrami. Mesto sa stalo pre monarchiu vynikajúcou strategickou vojenskou základňou.

V roku 1918, po prehratej vojne, sa **Rakúsko-Uhorská monarchia** rozpadla. Ako bývalý člen monarchie Uhorsko utrpelo na svojom území veľké straty, a tak bolo jeho severné územie pripojené k **Československu**. Keďže bola maďarsko-československá hranica situovaná pozdĺž Dunaja, Komárno bolo rozdelené na dve časti: tá menšia, južná časť zostala v Maďarsku, väčšia, severná časť bola posunutá Československu. Výsledkom **Prvej viedenskej ceny (1938)** bolo, že sa obe mestá opäť zjednotili. Komárno bolo vrátené do Maďarska, avšak na konci druhej svetovej vojny v roku 1945 sa hranica vrátila na svoje pôvodné miesto na Dunaji. **Komunistická diktatúra (1948-1989)** zanechala svoje vtieravé stopy aj na architektúre mesta. Väčšina domov mimo historického centra bola zničená. Počas komunistickej diktatúry sa štát snažil poskytnúť svojim občanom zdanie prosperity, ale výrazne obmedzoval slobodu ľudí. Každý, kto vystúpil proti ideálom komunizmu, bol prísne potrestaný.

V dôsledku rozpadu Československa sa v roku **1993** Komárno stalo **súčasťou Slovenskej republiky**. Od roku 1993 je Komárno hraničným mestom s Maďarskou republikou. **Slovensko sa stalo súčasťou Európskej únie 1. mája 2004.**

Komárom (Maďarsko) a Komárno (Slovensko) - tieto dve mestá bývali hraničným priechodom medzi Československom (dnes Slovenskom) a Maďarskom, kým sa obe krajiny nestali súčasťou **Schengenského priestoru**, v dôsledku čoho boli 12. decembra 2007 zrušené všetky imigračné a colné kontroly.



Obe mestá v súčasnosti úzko spolupracujú a sú v **partnerskom vzťahu**. Okrem organizovania mnohých spoločných akcií zdieľajú aj oficiálnu webovú stránku v maďarskom, slovenskom, anglickom a nemeckom jazyku.



www.komarno.sk

Nežná revolúcia prináša zmeny politického systému **Československa** od socializmu k demokracii v novembri a decembri roku **1989**. Termín bol zvolený z dôvodu nenásilnej premeny, ktorá prebehla v priebehu niekoľkých týždňov.



Komárno navštívil **Václav Havel**, prvý demokraticky zvolený prezident.



Nádvorie Európy, najnovšia atrakcia, je stelesnením **proeurópskeho** postoja Komárna.

Budovy okolo námestia vykazujú architektonické vlastnosti 41 krajín a regiónov starého kontinentu, od Islandu po Turecko, čo symbolizuje **jednotu Európy**.



Naše partnerské mestá

Komárom (Maďarsko)
Lieto (Fínsko)
Weissenfels (Nemecko)
Kralupy nad Vltavou (Česká republika)
Blansko (Česká republika)
Terezín (Česká republika)
Sebes (Rumunsko)

KOMÁRNO – KOMÁROM – KOMORN

- taviaci kotol jazykov a kultúr

Židia

V meste bol vysoký počet židovských rodín, ktoré od konca 19. storočia vo veľkej miere určovali hospodársky rozvoj Komárna.



Spoločná fotografia pred synagógou

Maďarsko v druhej svetovej vojne bojovalo na nemeckej strane. Aj Komárno bolo niekoľkokrát bombardované. V rokoch 1942 až 1944 bolo z Komárna deportovaných 122 židovských občanov do koncentračných táborov. Dnes má židovská komunita asi 150 členov.



Srbi

Srbi sa po príchode z Balkánu pri úteku pred Osmanmi usadili vo viacerých mestách pri Dunaji, medzi ktoré patrilo aj Komárno.

V roku 1511 mala srbská pravoslávna komunita v meste vlastný kostol. Väčšina z nich boli úspešní obchodníci a časom sa z nich stali ctení občania. V súčasnosti žije v Komárome veľmi málo Srbov, v pravoslávnom kostole sa koná omša iba raz za mesiac.

Maďari

Komárno bolo v minulosti a dodnes aj je viacjazyčným mestom.

Keďže mesto bolo takmer tisíc rokov súčasťou Maďarského kráľovstva, 2/3 obyvateľstva v ňom stále hovorí po maďarsky.

Komárno je obývané predovšetkým Maďarmi, v súčasnosti funguje ako okresné centrum a zároveň je najdôležitejším kultúrnym a vzdelávacím centrom maďarskej menšiny, ktoré zahŕňa približne 500 000 ľudí na Slovensku. Nachádza sa tu aj maďarské divadlo a maďarská univerzita.



Nemecké obyvateľstvo Komárna

Po vyhnaní Turkov z Uhorského kráľovstva v roku 1686 získali Habsburgovci nadvládu nad celým Uhorskom. Habsburgovci rozšírili starú komornskú pevnosť na obrovský pevnostný systém, ktorý mesto obklopuje dodnes. Mnoho nemeckých dôstojníkov a staviteľov prišlo do Komornu so svojimi rodinami. V tom čase sa v armáde hovorilo iba nemecky, väčšinu dôstojníkov komárňanskej posádky tvorili Rakúšania. Nemecky hovoriaci občania viedli živý spoločenský a kultúrny život, navštevovali vlastné kultúrne a športové kluby, spevácke zbory a veľtrhy v nemeckom jazyku.



Vplyv histórie na životy tunajších ľudí - staré rodinné fotografie rozprávajúce príbehy

„Môj starý otec mal 3 roky, keď vypukla druhá svetová vojna. V tom čase zomrelo mnoho jeho priateľov a známych.“



„Počas vojny bola obec často „prepínaná“ medzi Nemcami a Sovietmi, podľa toho, ktorá armáda vytlačila tú druhú. Tieto časy boli drsné a kruté, rodiny sa rozpadli, dediny boli vykradnuté a mladé panny sa snažili pôsobiť staro, aby nelákali na vojakov. Bohužiaľ to mnohokrát nevyšlo a boli znásilnené.“



„Skončením vojny sa však nekončili hrôzy. Mnoho ľudí z dediny (na moje prekvapenie väčšinou ženy) bolo deportovaných do Česka. Rodina môjho starého otca bola tiež deportovaná, už si zbalili veci a čakali na vlak, ale z nejakého dôvodu napokon nemuseli ísť, a tak zostali v dedine. Dokonca aj deportované ženy priniesol domov jeden z dedinčanov, ktorý hovoril česky.“

Flavián Annus, IV. G

„Na prvom stupni základnej školy, v roku 1953, keď Stalin zomrel, boli malé deti nútené postaviť sa k rakve, ktorá symbolizovala smrť veľkého ruského diktátora. Visela tam ruská, československá a čierna vlajka a deti, vrátane mojej babičky, museli nosiť spoločenské šaty, pretože boli pionierkami. Niekedy museli sledovať ruské vojnové filmy, pretože to bolo pre nich povinné, ako aj kreslenie komunistických štátnych symbolov a učenie sa básní pre malé deti o komunizme na obrady a predstavenia.“

Anna Molnár, IV.G

„Môj starý otec dvoril mojej starej mame až 8 rokov. Keď sa vrátil z armády, čakal 4 roky na moju starú mamu, aby mohla dokončiť školu predtým, ako ju vydajú. Obaja boli učiteľmi, takže sa museli tajne zosobášiť, pretože v tom čase učitelia nemohli chodiť do kostola, v opačnom prípade mohli prísť o prácu.“

Flavián Annus, IV.G



„Moja stará mama sa vyliečila do svojich 17 rokov. Nemala inú možnosť, ako ísť do práce. Najprv sadila stromy, potom od 19 rokov pracovala pre židovskú rodinu Grooz v Komáróme. Veľmi rada pracovala s rodinou, najmä s ich deťmi.“



„V roku 1945 išiel na vojnu. Opustil manželku, chorú dcéru a svokru. V dome troch nevinných žien boli ubytovaní štyria ruskí dôstojníci.“

Alexandra Zsidek, IV.G



András Hajdú, IV.G

LUXEMBURSKO

Naša krajina **Luxembursko** s celkovou rozlohou 2,586 km² je malý štát v strednej Európe. Luxembursko hraničí s Belgickom, Nemeckom a Francúzskom.



Hlavné mesto sa nazýva **Luxembursko** rovnako, ako aj celá krajina. Žije tu necelých 125 000 ľudí. Toto z neho tiež robí najväčšie mesto v krajine. V luxemburčine sa naše hlavné mesto volá „Stad Lëtzebuerg“. Samotní Luxemburčania zvyčajne však o ňom hovoria iba ako o „D'Stad“.

Do roku 1890 bol holandský kráľ Wilhelm III tiež luxemburským veľkovojskom, ale od toho času má Luxembursko už svoju vlastnú vojvodskú rodinu. Luxembursko je samostatným veľkovojskom od roku 1867 – je aj posledným na svete.

Luxemburský gróf Siegfried vymenil svoje pozemky za malý, ale strategicky dobre umiestnený rímsky hrad ležiaci pozdĺž rieky Alzette. Tento hrad, ktorý bol postavený v roku **963** sa stal kolískou **Luxemburska** a jeho názov je odvodený od názvu hradu **Lucilinburhuc**, čo znamená „malý hrad“.

V nasledujúcich rokoch sa hrad rozšíril a stal sa veľkou pevnosťou, šľachtický rod získal moc a napokon vznikla krajina menom Luxembursko.



Siegfried sa narodil okolo roku 922 a zomrel v roku 998. Bol prvým grófom luxemburského grófstva. Bol synom Wigerica, grófa palatína z Lotharingie, a Cunigundy, vnučky francúzskeho Ľudovíta II.

Vlastnil majetok v Gutlandoch, regióne pokrývajúcom južnú a strednú časť nášho veľkovojskom.



Študenti pre vás vytvorili skvelú knihu, ktorá vám má priblížiť niečo o histórii viac ako 1000 rokov starého Luxemburska.

Prijemné čítanie a počúvanie legendy o Melusine!



Na začiatku 20. storočia sa Luxembursko vyvinulo v moderné európske hlavné mesto.

Po druhej svetovej vojne sa Luxembursko stalo jedným z troch hlavných administratívnych centier Európskej únie. V Luxemburgu sídlia súdne a finančné inštitúcie Európskej únie, generálny sekretariát Európskeho parlamentu, generálne riaditeľstvo „Eurostat“, Súdny dvor, Dvor audítorov, Európska investičná banka a ďalšie inštitúcie a orgány. Dnes je naše hlavné mesto medzinárodným finančným centrom s kozmopolitným nádychom.



"Vojnu nikdy viac!" » Po skončení druhej svetovej vojny v roku 1945 sa mnoho politikov začalo s obavami pozeráť do budúcnosti.

Nemecko sa mohlo opäť usilovať o pomstu za stratené územia alebo Sovietsky zväz mohol zaútočiť na západnú Európu so svojimi spojencami.



Francúzsky minister zahraničia Robert Schuman **9. mája** 1950 predstavil plán spolupráce.

V roku 1951 Luxembursko, Nemecko, Francúzsko, Taliansko, Belgicko a Holandsko spojili sily a vytvorili ESUO, Európske spoločenstvo uhlia a ocele.

Spoločne mali vyrábať uhlie a oceľ a určiť, čo sa má s týmto tovarom urobiť.

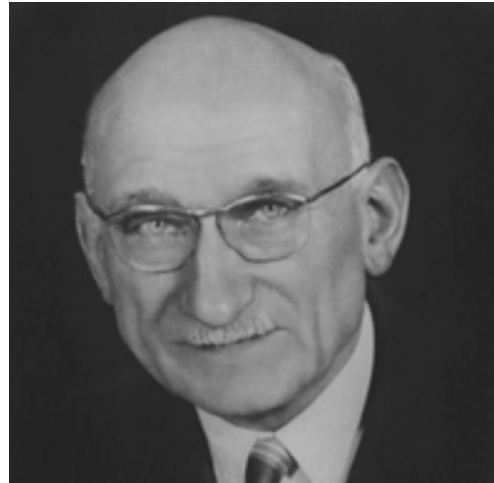
Bol to prvý krok k zjednoteniu Európy.

9 MAY **HAPPY**
EUROPE DAY!

Robert Schuman

Skutočný zakladateľ zjednotenej Európy Robert Schuman sa narodil v roku 1886 v Luxemburgu luxemburskej matke a francúzskemu otcovi. Svoju politickú kariéru začal v oblasti Lotrinska, ktorá ho neskôr zaviedla do Paríža ako ministra a napokon aj ako francúzskeho predsedu vlády.

V roku 1958 bol prvým predsedom novovytvoreného Európskeho parlamentu. Robert Schuman je známy svojim vášnivým nasadením pre európsku integráciu a francúzsko-nemeckým priateľstvom. Zomrel v roku 1963 neďaleko mesta Metz.



Source: uni.lu ✎ personalities



Tento pamätník, postavený v centre nášho mesta na počesť Roberta Schumana, sa skladá z troch oceľových nosníkov a končí v 6 vežiach stojacich pre 6 zakladajúcich štátov.

Deň Európy, ktorý sa koná každý rok **9. mája**, oslavuje mier a jednotu v Európe.

Dátum označuje aj výročie historickej „**Schumanovej deklarácie**“.

Vtedajší francúzsky minister zahraničia Robert Schuman na svojom vystúpení v Paríži v roku 1950 predniesol svoju myšlienku novej formy politickej spolupráce v Európe, ktorá by znemožnila vojnu medzi európskymi národmi.

Schumanova zásada: „**Európa nemôže byť postavená jedným ťahom, ani ako celok. Vznikne konkrétnymi projektmi, ktoré najskôr vytvoria de facto solidaritu.**“

Luxemburg, kolíska spoločnej Európy

Všetko to začalo v Luxemburgu. 10. augusta roku 1952 sa tu konala ustanovujúca schôdza „Vysokého úradu“. Mala byť regulovaná produkcia ocele a uhlia v členských štátoch.

"Vysoký úrad" bol vytvorený na kontrolu priemyslu. Žiadny národ nemohol vyrábať zbrane bez vedomia ostatných členských štátov, pretože oceľ a uhlie boli pre ich výrobu dôležité.

„Vysoký úrad“ je výkonným orgánom Európskeho spoločenstva uhlia a ocele, ESUO, ktoré pozostávalo z 9 členov a 6 zakladajúcich štátov.

Hlavnými cieľmi ESUO bolo zabezpečiť mier v Európe a hospodársku obnovu Európy po druhej svetovej vojne.

Luxembursko má stabilnú ekonomiku. Ekonomika rastie, nezamestnanosť je nízka.

Platy sú vysoké. Takmer polovica ľudí zamestnaných v Luxemburgu nežije v krajine, ale dochádzajú sem z Francúzska, Belgicka alebo Nemecka.

Celkovo v našej krajine žije **viac ako 620 000 ľudí**. Polovicu obyvateľov tvoria Luxemburčania a druhá polovica obyvateľstva pochádza hlavne z Portugalska, Francúzska, Talianska alebo Belgicka.

V súčasnosti je toľko **prist'ahovalcov**, koľko je **pôvodných občanov**.

Prečo žije toľko Portugalcov v Luxemburgu?

Medzi Luxemburskom a Portugalskom existujú diplomatické vzťahy od roku 1891. V roku 1893 sa veľkovojskovi Viliam z Luxemburg oženil s portugalskou princeznou Máriou Annou z Portugalska.

S Williamovým nástupom na trón sa v roku 1905 Mária Anna stala luxemburskou veľkovojskovodkyňou. Počas nemeckej okupácie Luxemburska v období druhej svetovej vojny sa luxemburskej veľkovojskovodkyňi Charlotte podarilo uniknúť pomocou portugalských víz. Keď v roku 1940 musela opustiť krajinu so svojou rodinou a časťou vlády, aby mohla utiecť pred nacistami, Portugalsko okrem iných krajín udelilo veľkovojskovodskej rodine exil.

V 60. rokoch začali portugalskí robotníci emigrovať do Luxemburska, ktoré potrebovalo pracovníkov vo svojom oceliarskom priemysle. Odvtedy počet obyvateľov Portugalska v Luxembursku neustále rastie. Osem obcí v oboch krajinách je prepojených partnerstvami miest a obcí (od roku 2018), čo je vyjadrením úzkych luxembursko-portugalských vzťahov a významného podielu obyvateľov narodených v Portugalsku na populáciu Luxemburska.

Nationality ^[7]		
1 January 2020		
1	 Luxembourg	329,643
2	 Portugal	95,057
3	 France	47,805
4	 Italy	22,996
5	 Belgium	19,823
6	 Germany	12,849
7	 Spain	7,202
8	 Romania	5,724
9	 United Kingdom	5,317
10	 Poland	4,844
11	 Netherlands	4,168
12	 China	3,925
13	 Greece	3,673
14	 Montenegro	3,163
15	 India	2,804
16	 Cape Verde	2,572
17	 Brazil	2,449
18	 United States	2,334
19	 Syria	2,266
20	 Ireland	2,027
-	Other	42,840



Veľkovojskovodkyňa Charlotte

Charlotte je známa predovšetkým vďaka svojej úlohe v exile počas druhej svetovej vojny, kde sa vďaka nej silne rozvíjalo odbojové hnutie v Luxemburgu.

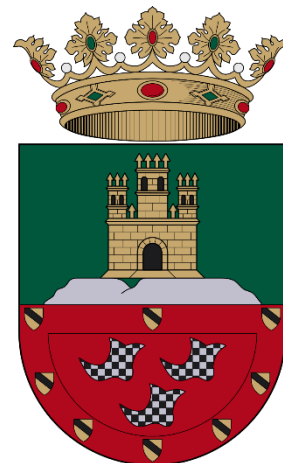
Po vojne sa stala veľmi populárnou a viedla svoju slobodnú a zvrchovanú krajinu k európskej integrácii a hospodárskemu rozvoju.

Po 45 rokoch vlády abdikovala v roku 1964 v prospech svojho syna Jeana.

MONTSERRAT (Španielsko)

Dejiny Montserratu

Prvé pozostatky civilizácie, ktoré sa našli v období Montserrat, patria do doby bronzovej a sú z pozostatkov dvoch osád typických pre bronzovú kultúru Valencie v pohorí Castellet, ktoré sa nachádzajú v strede oblasti pomenovanej el Portell (názov podľa ktorých je známy aj vstup do hory). Ďalej sa našli pozostatky z doby rímskej, ako napríklad keramika a mince. Prítomnosť moslimskej kultúry je zreteľne viditeľná na zrúcaninách hradu Alcan a na hrade vo vyššie uvedenom pohorí Castellet, ako aj na názvoch rôznych lokalít: Soroixa, Carcalí, Suaíra ...



Miestni historici tvrdia, že skutočný pôvod mesta pochádza zo starej moslimskej farmy menom L'Al-Qarya de Montserrat. Ako každý statok na území, aj toto bolo malé mestské jadro, ktoré vďaka poľnohospodárskej výrobe (hlavne obilnínám) žilo, akoby išlo o pokračovanie rímskej vily.

Hrad Alcan je pevnosť z obdobia Taifa (11. storočie), ktorá mala kedysi dvojité obranné múry, najvyšší na najviac prístupných miestach.



Zrúcanina hradu Alcan

V distribučnej knihe (Llibre de Repartiment) sa uvádza, že táto vila bola darčekom Jaumea I., ktorý z Xiména de Tovia urobil prvého feudálneho pána na tomto mieste od znovudobytia kresťanov.

Je to teda prvýkrát, čo sa názov Monte Serratu objaví v latinčine. Vedci poukazujú na to, že pomocou tohto toponyma dobyvatel spoznal horu, kde sa nachádza Castellet, na úpätí ktorej sa nachádzala stará arabská usadlosť.

V rokoch 1307 až 1763 patrilo panstvo Montserrat do známej línie rodu Luisa Péreza Zapata de Calataiud, ktorému v roku 1599 kráľ Filip III. udelil titul kráľovského grófa. Od roku 1763 sa vrchnosť stala súčasťou vojvodstva Vilafermosa.

Vyhnaním Maurov v roku 1609 sa Montserrat vyľudnil. Po rokoch však 70 domov v meste obsadilo 13 rodín z Aragónu a Katalánska.

Mestská listina bola novým obyvateľom vydaná 10. júla 1611.

Na začiatku 18. storočia slávny historik Cavanilles zistil, že v Montserrate žije 280 ľudí v 70 štvrtiach. Počas tohto storočia zažilo mesto obrovský demografický a ekonomický rast v dôsledku: expanzie vinárskeho priemyslu, prosperity poľnohospodárskej pôdy, používania nových technológií a regulácie vody na zavlažovanie viedli k zvýšeniu cien fariem.

Montserrat a Európa

Na začiatku volebného obdobia 2011 - 2014 sa z nedávno vzniknutého oddelenia európskych projektov presadzovala proeurópska pozícia. Nemôžeme pracovať na zlepšovaní a rozvoji kompetencií Európskej únie, ak postavíme základy tejto stavby a ponecháme pocit spolupatričnosti a občianstva v okrajovej polohe. Tento pocit spolupatričnosti sa buduje prostredníctvom emócií, vzájomného poznania a prijatia rozmanitosti. Dosiahne sa to iba interakciou medzi európskym občianstvom.

Twining s Dourdanom

V januári 2012 sme spustili proces hľadania partnerského mesta prostredníctvom platformy <http://www.twining.org>.



Na stretnutí boli privítané najreprezentatívnejšie orgány občianskej spoločnosti (Societat Instructiva Unió Musical, la Falla de Montserrat, Associació d'Empresaris Vall dels Alcalans, la direcció del IES Alcalans, la de CP Evarist Calatayud). Po úvode vysvetľujúcom mechanizmy partnerstva nasledoval zoznam 21 európskych miest s ich webovými stránkami, aby vyššie uvedené orgány mohli hodnotiť na škále od 0 do 5 z najviac najpodobnejších lokalít.

Na druhom stretnutí došlo k dohode a Dourdan, ktorý bol prvým kandidátom, prijal náš návrh. Po dvoch návštevách boli stanovené dátumy oficiálneho podpisu a od tohto okamihu sme organizovali výročné stretnutie, ktoré striedalo hostiteľské mesto.



Twining s Vern-sur-Seiche

Vo februári 2015 twinningový výbor využíval rovnakú platformu z Ver-Sur-Seiche (Francúzska Brittany) nadviazal kontakt s twinningom výboru z Montserratu (l'Associació Germans de Montserrat) a navrhol spojenie oboch miest.

Keďže partnerstvo s Dourdanom bolo veľmi čerstvé, bol tento návrh pôvodne zamietnutý. Nechali sme však dvere otvorené ďalším spoločným výmenám a projektom v priateľskom vzťahu.

V máji toho istého roku vycestovala malá delegácia z Montserratu, aby spoznala bretónske mesto a preskúmala spoločné záujmy, ktoré by sa mohli v blízkej budúcnosti rozvinúť. V roku 2019 malá skupina študentov v sprievode dvoch učiteľov z našej školy navštívila Ver-sur-Seiche na mladej burze pozitívne hodnotenej všetkými účastníkmi.



Vplyv histórie na náš každodenný život

Prečo študujeme históriu? Študenti prvého ročníka bakalárskeho štúdia na IES Alcalans odpovedali na túto otázku projektom, ktorého cieľom je dôkladná reflexia generáčnych zmien prostredníctvom rekreácie starých obrázkov od ich predkov.

Niektorí študenti zdôraznili technologický vývoj, ktorým prešli domáce spotrebiče v posledných desaťročiach. Jedna z nich od fotila, ako si pripravuje kávu pomocou automatického prístroja, a porovnáva ju s rýchlovarnou kanvicou, ktorú používala jej stará mama, keď chcela piť tento energetický nápoj. Iní študenti poznamenali rozdiely medzi automobilmi vyrobenými v 50. rokoch a hybridnými automobilmi, ktoré dnes jazdia na našich diaľniciach.



Diskusia o zmenách v dopravných prostriedkoch vyvolala úvahy o tom, ako sa zmenil sektor cestovného ruchu za posledné roky. Značný počet žiakov porovnával, ako ich starí rodičia trávili letné prázdniny, s tým, ako ich trávia deti dnes.

V Španielsku pojem cestovný ruch implikuje následne koncept kultúry, pretože vďaka tomuto druhému zažil prvý v 60. rokoch obrovský rozmach. Kultúra a kultúrne zmeny boli skutočne tiež aktuálnou témou.



Niektorí študenti zhodnotili, aké boli hudobné problémy, keď boli ich starí rodičia hudobníkmi.

Boli prekvapení, keď zistili, že sú si v dnešnej dobe veľmi podobní.

Po ukončení projektu dosiahli študenti konsenzus: študujeme históriu, aby sme porozumeli súčasnosti. Pracovali tiež na niekoľkých kľúčových kompetenciách, ako napríklad Digitálna kompetencia (DC), Jazyková kompetencia (LC), Learning to Learn Competence (L2L), Sociálna a občianska kompetencia (SCC).



ESMALTINA CHASAN CERVERÓ: Jediný spoločný príbeh na pochopenie našej spoločnej minulosti

Esmaltina sa narodila v Montserrat vo Valencii (Španielsko) v roku 1933, kde žila do svojich 6 rokov, keď musela odísť do exilu v dôsledku španielskej občianskej vojny. V súčasnosti vo veku 88 rokov trávi dni medzi Perpignanom a Parížom, dvoma francúzskymi mestami vzdialenými 687 kilometrov, kde žijú jej dcéry a vnúčatá.

Esmaltina vyrastala v republikánskej rodine v Montserrate so svojimi rodičmi Elenou a Josém. Bývali s nimi aj jej starí rodičia Ramon a Pura. S bratrancami sa hrala na uliciach dediny s úplnou slobodou. Po príchode s rodičmi do Francúzska sa narodil jeho brat Laurent. V októbri 2010 sa rozhodla napísať svoju jedinú knihu s názvom *La Pequeña Española*, aby svojim vnúčatám povedala všetko, čo zažila počas vojny v jej dlho očakávanej krajine.

Presentació del llibre de recuperació de la memòria històrica de Montserrat per Esmaltina Chasan Cerveró



Keď deti prišli zo školy, jediné, čo chceli, bolo, aby im babička povedala tie anekdoty z minulosti, ktoré pre nich boli zaujímavejšie ako to, čo študovali v škole. V tejto knihe Esmaltina rozpráva príbeh počas rokov pred vojnou a po vyhnanstve; od letu do Francúzska, prispôsobenie sa hostiteľskej krajine, zodpovednosť za dospelosť, ktorá sa za normálnych okolností nevzťahovala na chlapcov a dievčatá v jej veku, nová vojna proti nemeckým nacistom.

Škoda vidieť, že sa jej otec nevrátil do svojej vlasti.

V rozhovore so študentmi 1. ročníka bakalárskeho štúdia na IES Alcalans im Esmaltina v slzách a bez zášti povedala všetko, čo sa stalo v Španielsku. Jej príchod do Francúzska a ako tam žila, a dala mladým ľuďom lekcii spoznať historické fakty a hlavne nedržať sa zášti a vedieť odpúšťať. Tieto životné lekcie jej odovzdali rodičia, ktoré sú pre ňu životná skúsenosť, ktorú Esmaltina dáva novým generáciám.

Spomína: „Môj otec mi raz povedal, že keď sa vrátim do Montserratu, mala by



Esmaltina Chasan Cerveró vo veku 88 rokov

som zabudnúť na všetko, čo sa stalo, a že by som nemala nikoho nenávidieť alebo odmietat' za jeho politické myšlienky alebo za to, čo urobil v minulosti.“ . Preto v rozhovore Esmaltina ukazuje lásku k svojmu ľudu a záujem zostať s ním v spojení prostredníctvom jeho jazyka. Študentom hovorí, že keď to bolo potrebné, napravili to vo svojom veľkom pokuse hovoriť valencijsky.

ERASMUS+ PROJEKTOVÉ STRETNUTIA



NEMECKO, október 2019



**LUXEMBURSKO, marec
2020**

ERASMUS+ MOMENTY



Túto brožúru vytvorili študenti a učitelia programu Erasmus+ 2021
číslo projektu:
2019-1-DE03-KA229-059662_2

Spolufinancované z
programu Európskej únie
Erasmus+

